

Bătălia împotriva lui Amalec – Christian Briem

În legătură cu murmurele copiilor lui Israel în pustie, găsim trei modele importante în Exodul 16 și 17:

- *Mana* vorbește despre Hristos întrupat.
- *Stânca lovită* arată spre Hristos răstignit.
- Iar în *apa* care a curs din stânca lovită vedem o imagine a Duhului Sfânt. Nu se poate inversa ordinea acestor trei imagini fără a distruge imaginea în întregime.

Este într-adevăr impresionant cu ce acuratețe chiar și modelele din Vechiul Testament prezintă adesea adevărurile creștine din Noul Testament. Deseori chiar și ordinea evenimentelor nu este lipsită de importanță. Această impresie este întărită atunci când ajungem la a doua secțiune din Exodul 17 și găsim o a patra piesă: după ce a băut apa vie, poporul lui Dumnezeu este angajat direct în luptă cu dușmanii la Refidim.

Exodul 17.8-10: Și Amalec a venit și s-a luptat cu Israel la Refidim. Și Moise i-a zis lui Iosua: „Alege bărbați pentru noi și ieși, luptă-te cu Amalec! Mâine voi sta pe vârful dealului, cu toiagul lui Dumnezeu în mâna mea”. Și Iosua a făcut cum i-a zis Moise, ca să se lupte cu Amalec; și Moise, Aaron și Hur s-au suit pe vârful dealului.

Când Dumnezeu a dat mana poporului său pământean, a fost instituit sabatul: Hristos aduce sufletul la odihnă, da, El conduce poporul Său la odihna veșnică a lui Dumnezeu. Dar după ce poporul a băut „băutura spirituală” și a fost întărit prin aceasta, lupta cu dușmanul este urmarea imediată.

Aceasta este exact ceea ce trebuie să învățăm aici, dar care uneori ne este greu să înfăptuim. Dacă noi ca răscumpărați am fost eliberați din robia lui satan și suntem acum de partea lui Hristos, acest lucru aduce cu sine inevitabil lupta. Este posibil să nu ne fi așteptat la ea, așa cum nici copiii lui Israel odinioară nu au fost pregătiți pentru ea. Atunci când au fost eliberați de sub puterea lui Faraon prin brațul puternic al Domnului și au trecut prin Marea Roșie, poate că au crezut că în curând vor intra în Țara Făgăduită pentru a se bucura de „laptele și mierea” ei (compară cu Exodul 3.8). Dar, în schimb, s-au trezit în pustiu și, după ce au fost întăriți prin mana și de apa din stâncă, s-au confruntat cu un dușman puternic - Amalec și poporul său. Cu siguranță, Dumnezeu îi adusesese la sine, căci le spune puțin mai târziu: „Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus la Mine” (Exodul 19.4). Cât de prețios este acest LA MINE! Însă, în ceea ce privește circumstanțele și experiențele lor exterioare, ei nu se aflau nicăieri altundeva decât în pustie, cu toate greutățile și pericolele ei.

Nici nouă nu ne merge altfel, iubitorilor. În momentul în care suntem răscumpărați prin har, am fost într-adevăr aduși „la Dumnezeu”; cu toate acestea, ne aflăm și noi în pustie. Dar mai este ceva: prin primirea Duhului Sfânt pe baza lucrării lui Hristos, nu numai că am fost întăriți și înviorați pentru a ne continua călătoria prin pustie, dar am fost, de asemenea, făcuți capabili să pornim lupta cu adversarul lui Dumnezeu. Noi nu am cunoscut această luptă atunci când eram încă în „Egipt” și sub puterea lui satan.

Ceea ce nu de puține ori ne surprinde acum este următorul lucru: Dumnezeu nu ne cruță de această luptă, lupta creștină! Dimpotrivă, El îngăduie ca „Amalec” să vină și să ni se împotrivescă, astfel încât ne simțim obligați să luptăm cu el. Și noi auzim chemarea lui Dumnezeu: „Luptă-te cu Amalec!”. Și acest lucru nu este valabil doar în experiența individuală, ci vedem același lucru în sens istoric în legătură cu Adunarea lui Dumnezeu. După ce Duhul Sfânt a fost dat în ziua Cincizecimii și Adunarea a luat ființă, la scurt timp după aceea a început lupta primilor creștini împotriva forțelor răului.

Bineînțeles, apar o serie de întrebări în legătură cu „lupta noastră împotriva lui Amalec”. Trebuie să ajungem la o claritate cu privire la ele, dacă vrem să beneficiem de pasajul care ne stă înaintea: Ce dușman trebuie să înțelegem astăzi prin „Amalec”? De ce îngăduie Dumnezeu această luptă pentru poporul Său? În ce constă lupta împotriva lui „Amalec”, cum se desfășoară ea? Ce instrumente ne sunt date pentru această luptă? Cât timp durează ea? Cred că putem obține răspunsul la aceste întrebări din Cuvântul lui Dumnezeu prin intermediul pasajului nostru.

Amalec

Mulți au crezut că în „Amalec” trebuie să vedem carnea, păcatul care locuiește în noi. Cu siguranță, această idee nu trebuie respinsă în mod categoric, ca și cum carnea nu ar avea nimic de-a face cu „Amalec”. Cu toate acestea, ea pare un pic prea îngustă, prea unilaterală. De asemenea, Dumnezeu nu ne cere direct în Noul Testament să luptăm împotriva cărnii din noi, împotriva păcatului ca natură. Mai degrabă, trebuie să ne „socotim morți față de păcat” (Romani 6.11). „Iar cei ai lui Hristos au răstignit carnea împreună cu patimile și cu poftetele ei” (Galateni 5.24). Însă, „faptele trupului” trebuie să le „omorâm” prin puterea Duhului (Romani 8.13). Cu toate acestea, nu luptăm împotriva păcatului din noi. Dar dacă acesta a dat roade și a produs „fapte”, ni se cere să le condamnăm fără cruțare în judecata de sine înaintea lui Dumnezeu. Atunci când în Evrei 12.4 se spune că credincioșii din rândul iudeilor „nu se împotriviseră încă până la sânge, luptând împotriva păcatului”, acest lucru nu contrazice în niciun fel cele spuse; căci aici se vorbește de o luptă împotriva păcatului din alții, adică de persecuțiile, pe care le sufereau din partea celor din afară și care puteau merge până la moarte.

Amalec a fost un dușman declarat al poporului lui Israel și a încercat să oprească poporul în marșul său prin pustie și, dacă era posibil, să-l nimicească. Ceilalți dușmani ai lui Israel nu erau mai puțin periculoși, dar metodele lor de luptă erau de un alt fel. Filistenii au avut o abordare politică, iebusiții au excelat în vitejie. Metoda de luptă a amaleciților, dimpotrivă, era meschină și josnică. Dumnezeu nu a vrut ca acest lucru să fie uitat: „Adu-ți aminte de ce ți-a făcut Amalec pe drum, când ați ieșit din Egipt, cum te-a întâmpinat pe drum și a lovit spatele oștirii tale, pe toți cei slabi rămași înapoia ta, când tu erai obosit și trudit, și nu s-a temut de Dumnezeu” (Deuteronomul 25.17,18). „Așa zice DOMNUL oștirilor: «Am luat aminte la ce a făcut Amalec lui Israel, cum i s-a împotrivit pe drum, când se suia din Egipt” (1 Samuel 15.2).

Ne înșelăm dacă presupunem că în „Amalec” avem o imagine a lui satan însuși și a puterii sale, în încercarea de a opri și de a face rău poporului lui Dumnezeu astăzi, în timp ce acesta își croiește drum prin pustie?

Cu siguranță, el nu ne poate aduce înapoi sub sclavia „Egiptului”, sub puterea sa, dar ne poate lovi sensibil și ne poate răni. El poate folosi tot felul de lucruri și circumstanțe pentru a face

Exodul 17

acest lucru, lumea din jurul nostru și mai ales carnea din noi, acel aliat credincios al lui satan „în spatele liniilor cetății”. Cât de mult trebuie să ne temem de vicleniile lui ‚Amalec’, care ne va ataca exact atunci când suntem slabi, epuizați și obosiți, care ne va ataca exact atunci când am păcătuit - ca Israel în Refidim - și suntem astfel cu atât mai vulnerabili!

Dragi prieteni, haideți să fim clari în această privință: Dacă cedăm poftelor trupești din noi în loc să scriem pe ele sentința de moarte a lui Dumnezeu, atunci nu ne luptăm împotriva lui ‚Amalec’, ci facem jocul lui satan. El va încerca permanent să introducă în viața noastră principii carnale, lumești. În acest fel, el ne slăbește și ne împiedică să facem progrese în călătoria noastră de credință.

Pentru a rezuma pe scurt ceea ce s-a spus până acum: Adevărata luptă a creștinului credincios nu este împotriva cărnii, ci împotriva lui satan, care se folosește de carne. Numai atunci când ne dăm seama că am murit față de păcat împreună cu Hristos suntem capabili să pornim la luptă împotriva lui ‚Amalec’ prin puterea Duhului care locuiește în noi. De asemenea, ar trebui menționat în mod explicit faptul că nu luptăm împotriva semenilor noștri sau chiar împotriva fraților. Desigur, satan poate folosi oameni sau frați ca unelte ale sale (Matei 16.23), dar noi nu luptăm împotriva lor.

O luptă a Domnului

Lupta împotriva lui ‚Amalec’ nu are loc în locurile cerești (compară cu Efeseni 6.10-20), ci în pustie - satan își exercită puterea în diferite domenii - cu toate acestea, este vorba de lupta lui Dumnezeu. El o poartă împotriva adversarului, dar o face prin poporul Său. Acesta este lucrul care conferă acestei bătălii un caracter atât de sublim în ochii noștri și care ne dă și curajul de a lupta în ea. La urma urmei, este lupta lui Dumnezeu, în care El vrea să Se glorifice. În același timp, găsim aici și un răspuns cu privire la motivul pentru care ea trebuie purtată: Dumnezeu vrea să ia „teren” de la Satana în această lume și vrea să Se folosească de noi pentru a face acest lucru. De aceea, noi nu trebuie doar să nu fim înfrânți de ‚Amalec’, ci să câștigăm spațiu împotriva lui.

Pe de o parte, acest lucru se poate face în câștigarea oamenilor pentru Hristos prin predicarea Evangheliei. Lumea este în întuneric. Cu toate acestea, adevărata Lumină strălucește deja și, odată cu fiecare suflet care este condus de la întuneric la lumină, „întunericul trece” (1 Ioan 2.8) - un gând plin de bucurie!

Dar, pe de altă parte, există și în sfera personală a fiecărui creștin credincios multe posibilități prin care putem câștiga spațiu împotriva lui satan. Să rămânem la ideea de lumină și întuneric. Este întotdeauna efortul lui satan de a ține departe de suflet lumina lui Dumnezeu prin necunoaștere. Acest lucru este valabil și pentru noi, credincioșii. În câte zone ale inimii noastre există locuri întunecate, pe care încă nu le-am deschis Domnului! Diavolul este interesat să rămână așa. Și cât de multă necunoaștere cu privire la gândurile și voia lui Dumnezeu domnește adesea la noi! În măsura în care „întunericul trece” în ceea ce ne privește, ne deschidem la lucrarea Duhului lui Dumnezeu și la creșterea în cunoașterea lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos. Progresul în sfințirea practică, în devotamentul față de Dumnezeu, în dragostea față de frați, în răbdare și perseverență sunt, de asemenea, „câștiguri de teren” împotriva adversarului, sunt victorii asupra celui care vrea să împiedice dezvoltarea unor astfel de virtuți.

Dar toate acestea înseamnă luptă, fiecare metru de teren trebuie câștigat. Este într-adevăr lupta Domnului, dar trebuie să o ducem noi. Ea este fundamental diferită de lupta Domnului din Exodul 14, unde l-a nimicit pe Faraon și toată armata sa - un model minunat al răscumpărării. Și El a făcut această lucrare de unul singur, astfel încât Moise a putut să le spună oamenilor: „Nu vă temeți; stați pe loc și veți vedea salvarea DOMNULUI, pe care o va lucra astăzi pentru voi; pentru că pe egiptenii pe care-i vedeți astăzi nu-i veți mai vedea niciodată. DOMNUL va lupta pentru voi, dar *voi* stați liniștiți!” (Exodul 14.13,14).

În lupta cu ‚Amalec’, în schimb, trebuie să luptăm, nimic nu ne pică în poală în această privință. Un vrăjmaș puternic vrea să ne împiedice să progresăm, iar cu puterea noastră nu putem face nimic împotriva lui. Ce bine că avem surse de ajutor, pe care Dumnezeu ni le dă, pentru a nu fi învinși în această luptă!

Resurse și rezultate

Exodul 17.10-13: Și Iosua a făcut cum i-a zis Moise, ca să se lupte cu Amalec; și Moise, Aaron și Hur s-au suit pe vârful dealului. Și a fost așa: când își ridica Moise mâna, învingea Israel, iar când își lăsa mâna în jos, învingea Amalec. Și mâinile lui Moise îi erau grele; și au luat o piatră și au pus-o sub el, iar el s-a așezat pe ea. Și Aaron și Hur îi țineau mâinile, unul de o parte și altul de alta, și mâinile lui au stat întinse până la apusul soarelui. Și Iosua a doborât pe Amalec și pe poporul său cu ascuțișul sabiei.

1. Primul lucru pe care îl găsim aici este Iosua conducându-și frații în lupta împotriva lui Amalec. Iosua este, fără îndoială, o imagine a lui Hristos conducându-și poporul răscumpărat în luptă prin puterea Duhului Sfânt. Când înțelegem cu inima acest adevăr, ce pace și liniște se revarsă în inimile noastre! Oricât de descurajante ar fi circumstanțele în care ne aflăm, oricât de îndrăznețe ar fi atacurile dușmanului asupra mărturiei Domnului în această lume - este lupta Lui cea pe care o ducem, iar El merge înaintea noastră în această luptă. De aceea să nu luăm în seamă pe oameni și să ne sprijinim doar pe El și pe puterea Duhului Său, singurul în care putem sta împotriva vrăjmașului și putem obține victoria!
2. Dar chiar dacă luptăm în lupta Domnului și Îl avem ca și conducător pe *Iosua* în câmpiile din pustie, avem nevoie de El și în alte moduri. Acest lucru ne este prezentat de Moise pe vârful dealului. Atât de mărețe sunt Persoana și slujba Domnului nostru, încât o singură imagine nu este suficientă pentru a le ilustra. De aceea, alături de Iosua în câmpie, acum vine persoana lui Moise - Moise pe deal cu toiagul puterii lui Dumnezeu în mână. Numai atunci când Moise și-a ridicat mâinile pe vârful dealului, sprijinit de Aaron și Hur, luptătorii din câmpie, sub conducerea lui Iosua, au avut biruința asupra lui Amalec.

Două adevăruri extrem de importante învățăm din această imagine:

1. Primul se referă la *slujirea* Domnului și Mântuitorului nostru pentru noi în cer. În demnitatea preoției Sale (Aaron) și păstrarea sfințeniei și dreptății lui Dumnezeu (*Hur* = lumină), El mijlocește la dreapta lui Dumnezeu pentru sfinții potrivit lui Dumnezeu (Romani 8.34). El se înfățișează acum înaintea feței lui Dumnezeu pentru noi și este capabil să „mântuiască până la desăvârșire pe aceia care se apropie de Dumnezeu prin El, trăind mereu pentru a mijloci pentru ei” (Evrei 9.24; 7.25). Cât de mult datorăm noi, aici pe pământ, acestei slujiri a Marelui nostru Preot din cer, probabil că nu vom putea

înțelege pe deplin decât atunci când vom fi ajuns la țelul pelerinajului nostru prin pustie. În orice caz, modelul cu care ne preocupăm face foarte clar un lucru: victoria noastră asupra dușmanului depinde în întregime de El.

Modelul în sine, bineînțeles, nu atinge niciodată cu adevărat realitatea; este doar o umbră a lucrurilor din ceruri. Și astfel înțelegem că mâinile Marelui nostru Mare Preot nu slăbesc niciodată: ele sunt tari „până la apusul soarelui”. El trăiește mereu, adică neîncetat, pentru a Se folosi pe Sine Însuși pentru noi; iar slujirea Sa neîncetată nu poate fi fără efect și fără rezultat. Cât de mângâietor este să știm acest lucru!

2. Al doilea adevăr se referă direct la noi: necesitatea *dependenței* noastre de Domnul și Stăpânul nostru din cer. Trebuie să realizăm și să rămânem mereu conștienți de faptul că depindem în totalitate de El și de slujba Sa, fie că ne gândim în termeni generali la mersul nostru prin pustie sau în particular la lupta noastră cu „Amalec”. „Fără Mine nu puteți face nimic”, a spus Domnul Isus (Ioan 15.5), iar acest lucru este și rămâne adevărat în toate privințele.

Dar cât de repede pierdem conștientizarea dependenței noastre de El! În nimic altceva nu eșuăm mai mult în viața practică decât în a face totul numai în dependență de Domnul! L-am întrebat măcar pe El dacă ar trebui să începem asta sau aia? Și chiar dacă am început un lucru în dependență de El, există posibilitatea ca pe parcurs carnea să preia controlul. Acest lucru se poate întâmpla chiar și în timpul slujirii noastre pentru Domnul sau în timp ce suntem în rugăciune. Atunci nu numai că pierdem noi înșine binecuvântarea, dar suntem și în pericol de a cădea. Un slujitor binecuvântat al Domnului a spus odată într-o prelegere: „Dacă vă vorbesc acum și aș înceta să depind de Domnul în această lucrare, aș pierde orice binecuvântare pentru sufletul meu. ... Nici eu nu pot vorbi și nici voi nu puteți auzi spre folosul vostru fără dependența de Domnul”.

Binecuvântarea lui Dumnezeu pentru călătoria noastră prin pustie constă în conștientizarea dependenței noastre de El. Dacă, dimpotrivă, viața noastră este caracterizată de independență, satan va obține avantaj asupra noastră și va dăuna sufletului nostru, în ciuda tuturor precauțiilor lui Dumnezeu. Iar dacă într-o astfel de stare nu ne întoarcem curând la Dumnezeu, viața noastră, deși răscumpărată, poate fi în mare parte inutilă pentru Domnul. Cu toate acestea, putem conta pe harul și bunătatea Domnului în orice împrejurare. El este dispus și capabil să ne susțină în puterea preoției și a neprihănirii Sale în luptă și să ne asigure orice binecuvântare.

Așadar, în toate acestea găsim un alt răspuns la întrebarea de ce permite Dumnezeu ca „Amalec” să vină împotriva noastră. Numai în luptă se dezvoltă și rodesc anumite virtuți spirituale sub lucrarea Duhului Sfânt, dintre care cea mai importantă este dependența de Domnul. Și unde am învățat mai bine virtuți precum curajul, vitejia, hotărârea, renunțarea de sine, cumpătarea, perseverența, neîncrederea în noi înșine și încrederea în Dumnezeu decât în lupta împotriva lui „Amalec”? Să rămânem deci aproape de Domnul și să nu ne descurajăm în luptă! Căci vom experimenta ceea ce este descris în pasajul nostru astfel: „Iosua a doborât pe Amalec și pe poporul său cu ascuțișul sabiei” (Exodul 17.13) - victoria asupra lui satan și a ispitelor sale. Dar să ne amintim: Niciodată diavolul nu fuge de noi. Dar dacă suntem în comuniune cu Hristos și ne împotrivim lui, el fuge de noi (Iacov 4.7). Și de ce? Pentru că L-a întâlnit pe Hristos în noi.

Satan - zdrobit sub picioarele noastre

Dar, odată cu victoria lui Iosua asupra lui Amalec, a fost dușmanul învins pentru totdeauna și lupta s-a încheiat? În niciun caz! Într-adevăr, victoria fusese obținută cu această ocazie, dar lupta trebuia să continue „din generație în generație”, așa cum ne arată ultimele versete ale capitolului.

Exodul 17.14-16: Și DOMNUL i-a zis lui Moise: „Scrie aceasta spre aducere-aminte în carte și spune[lui Iosua că voi șterge de tot amintirea lui Amalec de sub ceruri“. Și Moise a zidit un altar și i-a pus numele: „DOMNUL, steagul meu“. Și a zis: „Pentru că DOMNUL a jurat, DOMNUL va purta război cu Amalec din generație în generație”.

Mai întâi, însă, Moise trebuia să scrie într-o carte, spre aducere aminte, ceea ce i s-a întâmplat lui Amalec în Refidim. Mai târziu, copiii lui Israel urmau să își amintească mereu ce făcuse Domnul pentru ei în trecut. În legătură cu acest lucru, Moise a construit altarul „Yahve-Nisi” în semn de recunoștință și închinare, mărturisind în fața întregului popor că DOMNUL era drapelul lor și că salvarea de dușman se datora numai Lui.

Am înscris și noi în inimile noastre ceea ce a făcut Domnul Isus pentru noi ca „Drapel al nostru” în ultimii ani ai peregrinării noastre prin pustie? Nu ne-a acordat El, în har incomensurabil, ajutorul Său împotriva dușmanului în nenumărate rânduri? Nu întotdeauna am simțit chiar în mod conștient ajutorul Său. Și totuși, și noi ne putem aminti multe ocazii în care am simțit profund cum ne-a ajutat El. Ne-au condus aceste victorii la închinare și la o mai mare prețuire față de Cel care ni le-a dăruit? Cât de des, o, cât de des, am uitat chiar să-I mulțumim pentru ele! Ah, dacă fiecare dintre noi a învățat personal de la El să spună: „Domnul, steagul meu!”. Nu este El demn de tot devotamentul nostru și de încrederea noastră fără rezerve?

Dar apoi privirea se întoarce de la amintirea a ceea ce s-a întâmplat în trecut și se îndreaptă la viitor, și aceasta în două moduri:

1. Primul lucru este că lupta împotriva lui Amalec nu va înceta. Era lupta Domnului și El o va duce din generație în generație. Nu numai că lupta avea să continue în timpul unei generații, dar avea să continue și în generațiile următoare.

Și noi trebuie să învățăm că bătălia împotriva lui ‚Amalec’ nu se încheie cu o victorie asupra lui. În timp ce Domnul plin de har ne dă promisiunea victoriei și ne acordă toată siguranța pentru timpul călătoriei noastre prin pustie, El nu ne promite că lupta va înceta. După o victorie, nu trebuie să ne așezăm mulțumiți, ci trebuie să cultivăm în mod constant conștientizarea dependenței noastre de El și să ne așteptăm la noi atacuri. Cu siguranță, putem tânji după odihna veșnică a Sabatului și o vom obține. Dar, cât timp suntem aici, în pustie, El are lupta Sa împotriva lui satan și vrea să ne folosească pentru a o duce. Ce mângâiere există în toate necazurile noastre, că nu este lupta noastră, ci a Domnului! Dar este un privilegiu să luăm parte la ea și să luptăm, ca să spunem așa, sub steagul Său.

2. În al doilea rând, Moise trebuia să-i spună lui Iosua că Domnul „va șterge de tot amintirea lui Amalec de sub ceruri”. Aici putem îndrepta o altă privire în viitor - o privire care depășește timpul prezent. Într-o zi, Agag, amalecitul, va fi tăiat în bucăți înaintea Domnului (1 Samuel 15.33). Da, peste puțin timp Dumnezeu va zdrobi

pe satan sub picioarele noastre (Romani 16.20). Puternic cuvânt! Ce triumf asupra lui satan va acorda Dumnezeu celor care au fost dispuși să lupte în lupta Domnului împotriva lui Satan în timpul pelerinajului lor pe pământ!

Permițându-ne să obținem victorii asupra lui satan, Dumnezeu ne acordă deja o anumită pregustare a ceea ce va însemna atunci când vechiul adversar al lui Dumnezeu și al omului va fi într-o zi eliminat definitiv. Eliminarea lui satan însuși va avea loc în trei etape:

1. Mai întâi, cu trei ani și jumătate înainte de instaurarea Împărăției milenare, „balaurul cel mare, șarpele cel vechi, acela care se numește Diavol și Satan” va fi aruncat pe pământ (Apocalipsa 12.9). Ca urmare, el și îngerii săi își vor pierde sfera de activitate din cer (compară cu Iuda 9; Daniel 10.13,20,21), unde, în calitate de „acuzator al fraților noștri”, acuza ziua și noaptea în fața lui Dumnezeu rămășița credincioasă din acele zile ale sfârșitului. Niciodată el nu se va mai întoarce acolo.
2. Direct înainte de instaurarea Împărăției de pace a lui Hristos, el va fi aruncat apoi în abis, legat pe durata Împărăției (Apocalipsa 20.1-3). Este imposibil ca Hristos să domnească și, în același timp, „dumnezeul acestei lumi” să-și poată exercita influența nimicitoare!
3. Dar ceea ce Dumnezeu îi spusese „șarpelui” încă de la început - că „sămânța femeii” îi va zdrobi capul (Geneza 3.15) - se va împlini pe deplin doar atunci când diavolul, după o scurtă eliberare, va fi aruncat definitiv în iazul de foc și pucioasă pentru a fi chinuit acolo din veșnicie în veșnicie (Apocalipsa 20.7-10).

Însă, Duhul Sfânt îmbracă aceste evenimente extrem de grave în Romani 16.20 în cuvintele atât de încurajatoare și incomensurabile pentru noi: „Iar Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe Satan sub picioarele voastre”. Da, El este Dumnezeul păcii, nimic nu poate tulbura pacea Sa sau nu poate zdruncina tronul Său. Și cu siguranță El va șterge amintirea lui ‚Amalec’ cu totul de sub cer: Nici măcar nu ne vom mai aminti de el! Ocupația noastră fericită va fi Hristos, care, prin sângele crucii Sale, a făcut pace și a pus astfel temelia pentru tot ceea ce Dumnezeu păcii are în inima Sa pentru noi.

Concluzie

Calea noastră încă ne duce prin pustie, iubiților, și simțim acest lucru profund uneori. Dar nu o parcurgem singuri: Dumnezeu o parcurge cu noi. El a luat toate măsurile de purtare de grijă pentru noi, pentru foame și sete, pentru privațiuni și greutăți, pentru pericol și luptă, pentru viață și moarte. Să ne încredem în El! Orice ar veni și orice s-ar întâmpla - Dumnezeu îi conduce pe fiii cei mulți la glorie (Evrei 2.10). Acesta este rezultatul final al căilor lui Dumnezeu în har, iar pentru aceasta Domnul Isus a gustat moartea.

Vedem deja țelul strălucind. Dumnezeu vrea să împartă cu noi odihna Sa veșnică de Sabat în glorie. Și, așa cum odată ne-am trezit transportați pe neașteptate în pustie la convertirea noastră, tot așa, pe neașteptate, călătoria noastră prin pustie se va încheia. Domnul Isus va veni și ne va lua din această lume și ne va conduce în casa Tatălui Său. După toate suferințele pământului, vom schimba pustia cu toate experiențele sale cu slava incomparabilă a lui Dumnezeu; „și astfel

Exodul 17

vom fi întotdeauna cu Domnul. Astfel încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4.17,18).

*În curând,
Tu, Luceafăr, vei veni.
Trâmbița atunci suna-va,
Luptătorii Tăi chema-va.
Tu din lume-aceasta rea
Pe ai Tăi îi vei lua,
În curând / vei veni!¹*

Sursa: *Ermunterung und Ermahnung*, Ediția 45, 1995,
pag. 315 și următoarele, 341 și următoarele.

---

¹ Din cântarea „Aufgeschaut! Nicht mehr fern” de Carl Brockhaus (1822-1899).